

NORGES HØYESTERETT

Den 17. mars 2005 avsa Høyesterett dom i

HR-2005-00435-A, (sak nr. 2004/1767), sivil sak, anke,

Bakke Bro Bryggen ANS

(advokat Petter Dragvold – til prøve)

mot

Staten v/Sør-Trøndelag fylkesskattekontor

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Therese Steen)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Oftedal Broch**: Saken gjelder gyldigheten av Trondheim overligningsnemnds vedtak om tilbakeføring av avskrivninger vedrørende to eiendommer for ligningsåret 2000. Det avgjørende spørsmål er om eiendommene skal klassifiseres som ”bygg og anlegg” eller som ”forretningsbygg”, jf. skatteloven § 14-41 første ledd bokstav g og h.
- (2) Eiendommene Kjøpmannsgaten 63 og Kjøpmannsgaten 65 eies av Bakke Bro Bryggen ANS. Byggene ble oppført i 1987, og ble i byggemeldingen angitt som ”kontor/forretningsbygg”. I selvangivelsene frem til 2000 ble byggene for avskrivningsformål klassifisert som ”forretningsbygg”. I selvangivelsen for 2000 krevet Bakke Bro Bryggen imidlertid avskrivning med kr 1 431 680 etter den høyere sats som gjelder for bygg og anlegg. Grunnlaget for omklassifiseringen var at mens leietakerne som hørte under bygg og anlegg tidligere hadde representert en minoritet i forhold til byggenes leieverdi, hadde dette i 2000 endret seg ved at nye leietakere var kommet til. Dette gjaldt undervisningsvirksomhet og drift av helsestudio. Bakke Bro Bryggen hevdet at begge disse virksomhetene falt inn under bygg og anlegg. Da ble denne gruppen leietakere størst, og dette ga grunnlag for omklassifisering.
- (3) Ligningsmyndighetene aksepterte ikke dette, og avskrivningsbeløpet ble tilbakeført til beskatning. Bakke Bro Bryggen gikk deretter til søksmål. Trondheim tingrett avsa 23. januar 2004 dom med slik domsslutning:
 - ”1. Staten ved Sør-Trøndelag fylkesskattekontor frifinnes.
 2. Hver av partene bærer sine omkostninger med saken.”

(4) Etter anke til lagmannsretten avsa Frostating lagmannsrett 11. oktober 2004 dom med slik domsslutning:

”1. **Trondheim tingretts dom av 23.01.2004 stadfestes.**

2. **Bakke Bro Bryggen ANS betaler til Staten v/Sør-Trøndelag Fylkesskattekontor saksomkostninger for lagmannsretten med kr 31.000 – trettientusen innen 2 – to uker etter forkynnelsen av nærværende dom. Etter forfall påløper forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 til betaling skjer.”**

(5) Lagmannsretten la vekt på at de ulike avskrivningssatsene var ment å reflektere et gjennomsnittlig verdifall for ulike grupper bygninger, og at de to gårdene, som ligger i Trondheim sentrum, ut fra beliggenhet, utføring og karakter fremtrådte som moderne forretningsbygg. Dertil mente lagmannsretten at både undervisning og trening i forhold til avskrivningsgruppene måtte gå inn under forretnings- og kontorvirksomhet.

(6) Bakke Bro Bryggen har anket til Høyesterett. Anken gjelder bevisbedømmelsen og rettsanvendelsen. Bortsett fra noen tegninger og bilder av eiendommene er det ikke fremlagt nye dokumenter eller opplysninger. Saken står for Høyesterett i samme stilling som for de tidligere retter.

(7) *Den ankende part, Bakke Bro Bryggen ANS* gjør i hovedsak gjeldende:

(8) Det er galt når lagmannsretten la til grunn at klassifisering av lokalene skal skje etter en helhetsvurdering med vekt på blant annet konstruksjon, fleksibilitet og beliggenhet, og ut fra dette kom til at bygningene må klassifiseres som forretningsbygg.

(9) Det avgjørende for lokalenes klassifisering er alene deres faktiske bruk i den aktuelle perioden. Det må legges til grunn at ”bygg og anlegg” er et hovedbegrep i forhold til ”forretningsbygg”. Ved positiv lovbestemmelse er det gitt et unntak som gir lavere avskrivninger for bygninger knyttet til forretningsdrift. I tvilstilfeller må da ”forretningsbygg” tolkes innskrenkende. Forretningsbygg omfatter kun kontorer og butikker. Slik virksomhet fører til mindre slitasje. Undervisningsvirksomhet og treningsaktiviteter medfører større slitasje. Det avgjørende er at disse virksomhetene innebærer stadig og hyppig skifte av brukere, noe de har til felles med hotellvirksomhet, som er gruppert sammen med bygg og anlegg.

(10) De to byggene er ”kombinerte bygg”, i det de inneholder både forretningsaktiviteter og aktiviteter som faller inn under bygg og anlegg. Etter § 14-41 annet ledd skal klassifiseringen av bygget utelukkende skje ut fra hvilken gruppe som svarer for den største del av leieinntektene. Heller ikke her er det plass for noen helhetsbetraktninger ut fra byggets plassering mv.

(11) Subsidiært hevdes likevel at også ut fra en helhetsvurdering må resultatet bli det samme, fordi de nye bruksområdene har nødvendiggjort store investeringer for å tilrettelegge og spesialinnrede lokalene.

(12) Bakke Bro Bryggen ANS har nedlagt slik påstand:

”1. **Overligningsnemndas vedtak av 8. april 2003 oppheves.**

2. Bakke Bro Bryggen ANS tilkjennes saksomkostninger for tingrett og lagmannsrett med tillegg av avsavnsrente fastsatt etter rettens skjønn samt saksomkostninger for Høyestetrett med tillegg av lovens høyeste forsinkelsesrente til enhver tid.”

- (13) *Ankemotparten, staten v/Sør-Trøndelag fylkesskattekontor* har i hovedtrekk gjort gjeldende:
- (14) Staten er enig i at den faktiske bruk av lokalene i utgangspunktet er avgjørende for hvilken avskrivningssats som kan kreves. I tilfeller der brukskategoriene ikke er uttrykkelig regulert gjennom de avskrivningsgrupper loven oppstiller, må de henføres til den gruppen de har mest til felles med og naturlig hører hjemme i. Både etter lovens ordlyd og ut fra en naturlig innplassering er undervisning og treningsvirksomhet aktiviteter som står nærmest gruppen forretningsbygg. Det dreier seg i begge tilfeller om en type tjenesteyting. Lovhistorikken viser at gruppen ”bygg og anlegg” retter seg mot industriproduksjon.
- (15) Lovhistorikken viser også at gruppen "forretningsbygg" er en selvstendig gruppe likestilt med "bygg og anlegg", og at den skal forstås vidt. I avgrensningen mellom de to gruppene vil også bygningenes art, beliggenhet og fleksibilitet kunne ha betydning. "Bygg og anlegg" har alltid hatt større avskrivninger enn "forretningsbygg". Dette har sammenheng med at industribygg er mer utsatt for teknologisk foreldelse på grunn av nye produksjonsmetoder, tekniske løsninger og i moderne tid også miljøkrav. Slike bygg er videre ofte tilpasset spesielle produksjonsområder, og er derfor lite fleksible i forhold til å kunne benyttes til annen virksomhet. Det gjør dem mer konjunkturutsatt. I vår sak står vi overfor to bygg, som etter sin konstruksjon og beliggenhet fremstår som typiske moderne kontorbygg med stor fleksibilitet med sikte på ulike bruksområder. Også dette trekker i retning av at byggene avskrives som "forretningsbygg".
- (16) Staten v/Sør-Trøndelag fylkesskattekontor har nedlagt slik påstand:
- ”1. Frostating lagmannsretts dom av 11.10.2004 stadfestes.**
- 2. Staten v/Sør-Trøndelag fylkesskattekontor tilkjennes saksomkostninger med tillegg av forsinkelsesrente etter forsinkelsesrentelovens § 3 fra forfall og til betaling skjer.”**
- (17) *Mitt syn på saken:*
- (18) Utgangspunktet for skattemessige avskrivninger er skatteloven § 6-10 første ledd hvorefter det gis ”fradrag for verdiforringelse ved slit eller elde på betydelige driftsmidler, jf. §§ 14-30 flg.”. Jeg bemerker allerede her, fordi det har en viss betydning i vår sak, at avskrivning for slit eller elde ikke omfatter utgifter til alminnelig vedlikehold av bygningen. Slike utgifter kommer direkte til fradrag etter skatteloven § 6-11.
- (19) I § 14-41 første ledd finner vi regler om oppdeling av driftsmidler i ulike avskrivningsgrupper med forskjellig avskrivningssats. To av gruppene, bokstav g og h, omhandler bygninger, og står sentralt i vår sak. De er definert slik (teksten som gjaldt i 2000):

”g. bygg og anlegg, hoteller, losjihus, bevertningssteder m.v., samt elektroteknisk utrustning i kraftanlegg

h. forretningsbygg.”

(20) Avskrivningssatsene fremgår av § 14-43, og var for 2000 to prosent for gruppe g og null prosent for gruppe h.

(21) I § 14-41 annet ledd finnes en særregel om såkalte kombinerte bygg, som vi står overfor i saken her:

”Når de enkelte delene av et bygg kan henføres til forskjellige avskrivningsgrupper eller ikke er avskrivbare (kombinerte bygg), bedømmes bygget under ett i forhold til spørsmålet om avskrivning på grunnlag av leieverdien for de forskjellige delene. Er bygget delt opp i eierseksjoner, bedømmes hver eierseksjon for seg.”

(22) I følge lagmannsretten hadde eiendommene følgende leietakere med andel leieverdi i prosent:

”Kjøpmannsgaten 63

Peking House Restaurantvirksomhet	...	9,58 %
SATS Helsestudio		30,6 %
NKS, undervisningsvirksomhet		48,1 %
Bennet Reisebyrå		11,75 %

...

Kjøpmannsgaten 65

HÅG AS, kontor/butikk		4,65 %
SATS Helsestudio		12,07 %
NKS, undervisningsvirksomhet		15,76 %
Nyman og Schultz Reisebyrå		2,94 %
Apotek		14,8 %
Sonans Privatgymnas		27,8 %
Omnia legesenter		18,93 %
Parkeringsplasser		3,0 %”

(23) Det er opplyst at NKS har skiftet navn til Merkantilt Institutt. Virksomhetstypen er uendret.

(24) Peking House Restaurantvirksomhet faller etter lovteksten inn under ”bygg og anlegg”. Det er opplyst at parkeringsplasser etter ligningspraksis faller inn under samme gruppen. Likeledes er det på det rene at Bennet Reisebyrå, HÅG AS, Nyman og Schultz Reisebyrå, Apotek og Omnia legesenter faller inn under ”forretningsbygg”.

(25) De omtvistede virksomhetene utøves av SATS Helsestudio, Merkantilt Institutt og Sonans Privatgymnas. Disse virksomhetene knytter seg til drift av helsestudio og undervisningsvirksomhet.

(26) Spørsmålet om grensen mellom de to avskrivningsgruppene saken gjelder, er i utgangspunktet en ren lovtolkning.

- (27) Ser man først på ordlyden i skatteloven § 14-41 første ledd bokstav g og h, er gruppe h, ”forretningsbygg”, i seg selv et nokså åpent begrep, som kan sies å omfatte alle bygg der det drives forretningsvirksomhet eller som inngår som ledd i forretningsvirksomhet.
- (28) Men en slik vid forståelse tar ikke hensyn til at begrepet må avgrenses mot gruppe g, der ”bygg og anlegg” – slik jeg nærmere kommer tilbake til – utvilsomt omfatter industrianlegg, med andre ord en form for forretningsvirksomhet. Det samme er tilfellet med ”hoteller, losjihus” osv. En ren ordfortolkning rekker derfor ikke særlig langt. Jeg skal derfor gå inn på utviklingen av avskrivningsreglene over tid.
- (29) Disse går tilbake til skattelovene av 1911, jf. landsskatteloven § 44 og byskatteloven § 38, begges første ledd bokstav c, som fastslo at til fradrag kom avskrivninger for verdiforringelse av alle betydelige og varige driftsmidler, med unntak av boliger.
- (30) Ved lov 22. februar 1921 nr. 1 ble det innført regler om avskrivning av overpris – også kalt konjunkturavskrivninger. Her blir for første gang forretningsbygg skilt ut som egen gruppe, i det gruppen unntas fra den nye avskrivningsadgangen. Av forarbeidene går det tydelig frem at unntaket skulle forstås vidt, jf. uttalelse fra Finansdepartementet til finanskomiteén inntatt i Dokument nr. 29 (1920) som knytter seg til Ot.prp. nr. 38 (1920):

”I anledning av en til departementet rettet henvendelse fra den ærede komite skal man meddele, at departementet for sitt vedkommende ikke har noget særlig å erindre mot, at den ved ot. prp. nr. 38 for i år foreslåtte regel om avskrivning av overpris (landsskattelovens § 44, byskattelovens § 38, begges fjerde ledd) ikke gis anvendelse paa kontorbygninger og andre almindelige forretningseiendomme. Forutsetningen er da at ordinær avskrivning for verdiforringelse ved slit og foreldelse kan skje for disse eiendomme som for alle andre driftsmidler i næring.

Med hensyn til formen for en sådan undtagelsesforskrift bemerkes, at departementet må anse det rettest, at der i de nevnte paragrafers fjerde ledd efter ”bokstav c” tilføyes følgende parentes: (herunder dog ikke almindelige forretningseiendomme bestemt for og benyttet til kontorer, butikker, bevertningssteder, logihuse, hoteller og lignende).

Undtagelsen vil naturligvis i enkelte tilfelle kunne fremkalle tvist angående den rette fremgangsmåte ved ligningen. Departementet skal spesielt bemerke, at det er dets forutsetning, at der i tilfelle hvor et industrielt anlegg inkl. kontorbygning er kjøpt til overpris, vil måtte forholdes på den måte, at innkjøpssummen skjønsmessig fordeles og avskrivning av overpris så bare skjer på det egentlige industrielle anlegg.”

- (31) Av siste avsnitt fremgår at industrianlegg ikke var omfattet av unntaket.
- (32) Skillet mellom alminnelige forretningseiendommer og eiendommer som var gjenstand for avskrivning av overpris er også beskrevet av skattelovutvalget av 1947 i Innstilling III side 51:
- ”Alminnelige forretningseiendommer er således ikke gjenstand for overprisavskrivning. Derimot kan overprisavskrivning kreves for fabrikanlegg, verkstedbygninger og andre industrielle anlegg, lagerbygninger og lignende.”**
- (33) Ved en lovendring 6. juli 1957 nr. 12 ble ”tilleggsavskrivninger” innført til erstatning for overprisavskrivninger. Også her ble forretningseiendommer, definert på samme vide måte, unntatt, jf. Ot.prp. nr. 11(1957) side 20, som også gir begrunnelsen for å ha ulike avskrivningsregler:

”Tilleggsavskrivning skal heller ikke kunne gis på alminnelige forretningseiendommer bestemt for og benyttet til kontorer, butikker, bevertningssteder, losjhus, hoteller og lignende. Bygninger av denne art kunne det ikke kreves overprisavskrivning på. På bygninger som nyttes til boligformål blir det i det hele ikke gitt avskrivningsfradrag, selv om det gjelder en leiegård som i sin helhet er bortleid til andre. Den begrunnelse som i sin tid ble gitt for at boligeiendommer skulle holdes utenfor avskrivningsordningen, var at bygninger av denne art vil ha meget lang brukstid hvis de blir forsvarlig vedlikeholdt og at bygningen ofte vil ha en stigende verdi tross den fysiske forringelse gjennom slit og elde. Det samme kan med atskillig rett sies om alminnelige forretningseiendommer og det kan iallfall ikke være grunn til å trekke et så markert skille mellom disse to typer av eiendommer som man ville få om forretningseiendommene skulle kunne gjøres til gjenstand både for ordinær avskrivning og tilleggsavskrivning, mens boligeiendommer i det hele ikke kan amortiseres med virkning for ligningen.”

- (34) Ved lov 29. mai 1981 nr. 29 ble det nåværende systemet med saldoavskrivninger – det vil si avskrivninger på basis av gjenstående, ikke-avskrevet verdi – innført og nærmere regulert i § 44 A nr. 2. Samtidig ble driftsmidlene inndelt i en rekke forskjellige grupper med ulik avskrivningssats. En gruppe – § 44 A nr. 4a) – gjaldt bygninger og anlegg med unntak av forretningseiendommer, som ble gitt en årlig avskrivningssats med inntil 8 prosent. Forretningseiendommer var så definert i § 44 A nr. 6 og regulert slik med hensyn til avskrivninger:

”Reglene i nr. 2 gjelder ikke for alminnelige forretningseiendommer som er bestemt for og benyttet til kontorer, butikker, bevertningssteder, losjhus, hoteller og lignende. Avskrivninger for slit og elde på slike driftsmidler foretas etter nærmere satser som fastsettes av departementet.”

- (35) Fra nå av ble altså ”forretningseiendommer” ikke bare unntatt fra visse former for avskrivning, men gjort til en egen avskrivningsgruppe, fortsatt med den brede definisjonen som går tilbake til 1921.
- (36) I 1984 kommer en sentral endring. Her løftes ”hoteller, losjhus, bevertningssteder mv.” ut av forretningsbygg og over til ”bygg og anlegg”. Bakgrunnen kommenteres slik i Ot.prp. nr. 19 (1983–84) side 10:

”4.9 Avgrensningen av saldogrupper m.v.

Inndelingen av avskrivbare bygg i to grupper (henholdsvis alminnelige forretningsbygg og bygg og anlegg), med forskjellige maksimalsatser for avskrivning, begrunnes i at verdiforringelse på grunn av slit og elde er forskjellig for bygg som hører inn under de to gruppene. Departementet antar at den inndeling som er lagt til grunn i de gjeldende regler gjennomgående har en tilstrekkelig forankring i den verdiutvikling som de aktuelle bygg har vært gjenstand for i de senere år. På grunn av ønsket om en rask revisjon av avskrivningsreglene har departementet ikke i særlig utstrekning kunnet utrede spørsmålet om enkelte grupper av bygg bør henføres til en annen avskrivningsgruppe. Hoteller m.v. foreslås imidlertid flyttet til gruppen bygg og anlegg. Det bemerkes for fullstendighetens skyld at det ikke anses aktuelt å foreslå en felles avskrivningssats for samtlige bygg idet forventet levetid og verdiutvikling antas å være nokså varierende for de forskjellige bygg.”

- (37) Ut over ønsket om en rask revisjon gis ingen forklaring på at hoteller m.v. ble flyttet til gruppen bygg og anlegg, og dermed gitt en mer fordelaktig avskrivning. En indikasjon gis imidlertid ved en tidligere endring av skatteloven, jf. Ot.prp. nr. 11 (1957) side 25, der det kort observeres:

”Når det gjelder forretningseiendommer kunne det være spørsmål om å unnta hoteller, som ofte blir hurtigere nedslitt og umoderne enn vanlige kontorbygninger.”

- (38) Noen lovendring ble den gang ikke gjennomført.
- (39) Endringen i 1984 er den siste materielle endring av interesse for avgrensningen av de to saldogruppene.
- (40) Det som kan trekkes ut av denne gjennomgangen er for det første at regler som begrenser avskrivningsadgangen for forretningseiendommer fordi slike bygninger har mindre verdifall, går langt tilbake i tid. Der det er trukket en grense mot ”bygg og anlegg” har sistnevnte kategori blitt knyttet til industrivirksomhet og industriproduksjon, mens forretningsvirksomhet er blitt forstått vidt, og har omfattet kontorarbeidsplasser, salgsvirksomhet og tjenesteyting.
- (41) Endringen i 1984 brøt med denne linjen, da hotell- og bevertningsvirksomhet ble overført til ”bygg og anlegg”. Som det fremgår av sitatet fra forarbeidene til denne lovendring, dreiet det seg om en svært konkret oppfyllelse av et gammelt krav om høyere avskrivningssatser på hotellbygg. Det gjør at denne endringen ikke er egnet til å analogisere fra, eller for øvrig benytte som utgangspunkt for en prinsipielt annen og snevrere grensedragning omkring forretningsbygg.
- (42) At bygg og anlegg har sitt kjerneområde rundt produksjonsvirksomhet, fremgår også av Aarbakke-gruppens utredning 5 år senere i NOU 1989:14 ”Bedrifts- og kapitalbeskatningen – en skisse til reform”. På side 239 vurderes avskrivningsreglene. Den to-delte gruppeinndelingen for bygninger fastholdes, men med noe endret terminologi:

G.	Produksjonsbygninger, telegraf, el-forsyning m.v.	5 pst.
H.	Forretningsbygg	2 pst.”

- (43) Det er ikke spor av at "Produksjonsbygninger" skulle ha noe annet innhold enn "bygg og anlegg". Departementet fulgte opp gruppeinndelingen i Ot.prp. nr. 35 (1990–91) om Skattereformen 1992 side 112, men beholdt den opprinnelige terminologi ”bygg og anlegg”. Heller ikke departementet synes å ha lagt til grunn at terminologien innebar noen realitetsendring.
- (44) Ut fra det jeg nå har gjennomgått om utviklingen av gruppebegrepene i tilknytning til avskrivningsreglene, anser jeg det som en nokså sikker konklusjon at ”bygg og anlegg” skal defineres med utgangspunkt i produksjons- og anleggsvirksomhet. Videre må ”hoteller, losjhus, bevertningssteder m.v.” oppfattes som en særskilt gruppe med utgangspunkt i overnattings- og serveringsvirksomhet. Gruppen "forretningsbygg" fremstår som det bredeste begrepet, som dekker bygg der det utføres alminnelig kontorvirksomhet, salgsvirksomhet og tjenesteyting med unntak av overnattings- og bevertningsvirksomhet. Jeg anser det klart at de omtvistede virksomhetene i vår sak – undervisning og virksomhet tilknyttet helsestudio – hører hjemme i denne siste gruppen som former for tjenesteyting.
- (45) I vurderingen av de to virksomheter som er avgjørende for vår sak, har den ankende part pekt på en forhøyet verdireduksjon ved ”mange og stadig nye brukere”. Jeg finner ikke at

dette kan tillegges særlig vekt. I hovedsak vil en slik bruk føre til økt ordinær slitasje. Men dette er forhold som snarere påvirker kostnadene til ordinært vedlikehold, og som jeg tidligere har konstatert kommer slike kostnader direkte til fradrag som utgift, jf. skatteloven § 6-11. De skal derfor ikke betraktes som en del av den ”slit eller elde” som er grunnlag for ordinære avskrivninger.

- (46) I tilslutning til dette nevner jeg at Aarbakke-utvalget tok som sitt utgangspunkt at de forskjellige avskrivningssatsene skulle gjenspeile ulikt faktisk verdifall på bygningene. Utvalget gjengir på side 299 i NOU 1989:14 med grunnlag i internasjonale analyser en tabell over årlig prosentvis verdireduksjon av grupper av avskrivningsobjekter. Jeg gjengir følgende som er av interesse i vår sammenheng:

”Produksjonsbygg	3,61
Forretningsbygg	2,47
...	
Utdanningsbygg	1,88”

- (47) Dette styrker ytterligere at undervisning skal anses som en naturlig del av ”forretningsbygg”.
- (48) Staten har fremhevet at også en helhetsbetraktning basert på bygningenes art, beliggenhet og fleksibilitet trekker i retning av at aktivitetene i byggene mest naturlig faller inn under ”forretningsbygg”. Også lagmannsretten har fremhevet bygningenes karakter i en slik sammenheng. Etter det resultat jeg er kommet til, er det ikke nødvendig å ta stilling til dette. Jeg nevner likevel at etter min mening vil et slikt tilleggsmoment unødvendig komplisere reglene på et område der enkelhet og forutberegnelighet bør tilstrebes, slik lovgiver flere ganger har fremhevet. Jeg mener at det er aktivitetene som foregår i bygget, som skal være avgjørende for byggets kategorisering i forhold til avskrivningsreglene. Med den vide forståelse av ”forretningsbygg” som jeg legger til grunn med bakgrunn i lovhistorikken, ser jeg heller ikke behovet for ytterligere kriterier.
- (49) Min konklusjon blir etter dette at lagmannsrettens dom må stadfestes.
- (50) Anken har ikke ført frem, og etter hovedregelen i tvistemålsloven § 180 første ledd må den ankende part erstatte statens omkostninger. Disse er krevet med kr 72 736, hvorav salæret utgjør kr 55 000. Kravet tas til følge.
- (51) Jeg stemmer for denne

DOM :

1. Lagmannsrettens dom stadfestes.
2. I saksomkostninger for Høyesterett betaler Bakke Bro Bryggen ANS til staten v/Sør-Trøndelag fylkesskattekontor 72 736 – syttitotusensjuhundreogtrettiseks – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom med tillegg av forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 fra forfall til betaling skjer.

- (52) Dommer **Bruzelius:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (53) Dommer **Støle:** Likeså.
- (54) Dommar **Utgård:** Det same.
- (55) Justitiarius **Schei:** Likeså.
- (56) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Lagmannsrettens dom stadfestes.
2. I saksomkostninger for Høyesterett betaler Bakke Bro Bryggen ANS til staten v/Sør-Trøndelag fylkesskattekontor 72 736 – syttitotusensjuhundreogtrettiseks – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom med tillegg av forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 fra forfall til betaling skjer.

Riktig utskrift bekreftes: